

Славчо.

Азъ ли? никакъ!

Грабчо.

Жално ми е за това, защото то ми растурия една мисль, която ми бѣше дошла. Азъ, сынокъ, като я гледахъ тука, помислихъ за минжлыитъ си вече възрастъ и заключихъ чи свѣтътъ ще каже хиляды прикаски, ако ся ожения съ една толкозъ млада дѣвойка. Тази мисль мя накара да промѣня миѣние; а понеже годезтътъ еще не ся е свършилъ освѣнъ съ думы, то азъ можахъ да я дамъ тебѣ, ако да нѣмаше ты това отвращение.

Славчо.

Менъ ли?

Грабчо.

Тебѣ.

Славчо.

За съпруга ли?

Грабчо.

За съпруга.

Славчо.

Чуйте, тейко! Истина е чи тази дѣвойка не е по вкусътъ ми; но, ако е такава волята ви, азъ ся рѣшавамъ да ся ожения съ нея.

Грабчо.

Не! азъ съмъ по благоразуменъ отъ колкото можешъ да мислишь. Никога азъ нѣма да тя принудя въ таквозъ нѣщо.